

MANGO

A D A P T A C E

VLOČKY NEBO KAMENY? JSME OPRAVDU TAK KŘEHKÁ GENERACE?

esej o síle podceňované
dospívající generace

ROZHOVOR S MONIKOU JANDOVOU

prorektorkou MU a absolventkou
Moravského gymnázia

ÚSPĚŠNÉ MATURITNÍ SLOHOVKY

inspirace nejen pro letošní
maturanty

Módní rubrika, studentské
práce a mnoho dalšího...

ABSOLVENTI

- 4 Co dělají absolventi MG?

NA JEDNIČKU

- 6 Úspěšné maturitní slohovky

STUDENTSKÉ ESEJE

- 8 Aneta Řiřicová: Vločky nebo kameny? Jsme opravdu tak křehká generace?
11 Anežka Linhartová: Dvě podoby agenta 007: Craig vs. Brosman
11 Nikol Mácová: Etapy života
12 Tadeáš Holcner: Proč nic nemá smysl a má to tak být?
13 Karolína Dlabková: Stavět mosty znamená být člověkem

UČITELSKÉ SLOUPKY

- 14 Adam Pálka: Adaptace brněnské architektury

PRÓZA A POEZIE

- 15 Veršovisko
16 Jan Bobek: Nesnesitelná krása soucitu
18 Tadeáš Holcner: Příběh na pokračování

ROZHOVOR

- 19 Jan Polčák: Rozhovor s absolventkou Monikou Jandlovou

ZA DOBRODRUŽSTVÍM

- 20 Daniel Šmuhař, Dominik Rundervoort: Přechod Madeiry

RECENZE

- 22 Elen Bergrová: Shakespearovská Marná lásky snaha
22 Rozálie Maleňáková: Je libo Kafku? A na jaký způsob?
23 Sophie Maradová: Western, muzikál a horor v jednom
23 Sophie Maradová: Ona vážně měla sedm manželů?
23 No fomo (sestavila Maleňáková)

KULTURA

- 24 Markéta Šíbllová: Čtyři dny k prasknutí nabyté módou
25 Adéla Bahýľlová: Být sama sebou

POD LAVICÍ

- 26 Vanda Slezáková: V Praze je blaze aneb Čtvrtáci se jeli vzdělávat
27 Viktorie Fialová: Hoa! Hoa! Hoa! Halloween na Moravském gymnáziu

RÉBUS

- 28 Jan Pulkrábek: Hlavalam nakonec

Časopis Mango | Školní časopis Moravského gymnázia Brno s. r. o.

Číslo 1 | 2025/2026, ročník XIII

Vyšlo v Brně v listopadu 2025

Editorial | Patrik Gwiždž

Obálka | Sebastián Tesáček

Redakce | Adéla Bahýľlová, Elen Bergrová, Karolína Dlabková, Viktorie Fialová, Tadeáš Holcner, Justýna Anna Chlupová, Anežka Linhartová, Nikol Mácová, Rozálie Maleňáková, Sophie Maradová, Jan Polčák, Vanda Slezáková, Markéta Šíbllová

Grafická redakce | Karolína Dlabková, Sadze Grinco, Mariia Kaznacheieva, Laura Němcová, Sebastián Tesáček

Grafická úprava a sazba | Patrik Gwiždž

Vedení redakce | Eliška Brožová, Patrik Gwiždž

Chtěl/a by ses také zapojit do práce na školním časopisu?

Neváhej a ozvi se profesoru Gwiždžovi nebo profesorce Brožové.

MANGO

adaptace

ročník XIII | číslo 1 | listopad 2025

Svět kolem nás se mění rychleji než kdy dřív. Přichází nové technologie, nové způsoby komunikace – ale i nové výzvy, ať už v osobním či profesním životě. Ať chceme, nebo ne, neustále se přizpůsobujeme. Učíme se reagovat na to, co přichází – někdy s jistotou, jindy s obavami. Příkladem může být začleňování AI do mnoha oblastí života, ale i obyčejné zvykání si na drobné změny každodenní reality. Adaptace je zkrátka součástí našeho bytí, ať už jde o maličkosti všedního dne, nebo o velké proměny, které nás formují. V tomto čísle se podíváme na to, jak se přizpůsobujeme my, lidé, jak se mění naše myšlení, postoje i pohled na svět. Najdete tu články o filozofických proměnách člověka, o životních změnách i o tom, jak se vyrovnat s přechody, které nás potkávají třeba během studia nebo po maturitě. Adaptace ale není jen nutnost – je i příležitostí růst, zkoušet nové věci a znovuobjevovat, co nás baví.

CO DĚLAJÍ ABSOLVETI MG?

Zeptali jsme se několika úspěšných absolventů Moravského gymnázia, jak se jim daří, jaký obor studují na vysoké škole či čím se živí, a také na jejich nejmilejší vzpomínky ze školních let. Zároveň jsme je poprosili o krátký vzkaz pro současné studenty.

**David
Pepřla**

maturoval v roce 2016 a následně vystudoval Právnickou fakultu MU v Brně, obor Právo a právní věda. Po studiu se vydal cestou advokacie a po koncipientské praxi a složení advokátních zkoušek se stal advokátem.

Na co rád vzpomínáš?

„Na kolektiv přátel, který vydržel dodnes a doufám, že zůstane po celý život. Rád také vzpomínám na přátelské vyučující a mnoho zážitků ze škol v přírodě, zahraničních zájezdů, adaptáku a lyžáku.“

Co bys vzkázal studentům?

„Užívejte si nejen studia na MG, ale zejména gymnaziálního života. Prožijete to jen jednou, nikdy se to nevrátí a budete na to rádi vzpomínat – tak ať je na co a jen v dobrém. PS: Samozřejmě je potřeba se nejen bavit a užívat, ale i důsledně připravovat na další životní (a profesní) etapy.“

**Barbora
Kociánová**

maturovala v roce 2023 a nyní studuje třetím rokem na Vrije Universiteit v Amsterdamu obor psychologie, od letošního roku se zaměřením na pracovní-organizační psychologii.

Na co ráda vzpomínáš?

„Nejraději vzpomínám na spolužáky, jak moc jsem se každý den nasmála a těšila se do školy. Na gymnáziu jsem byla už od šesté třídy a měli jsme opravdu fajn partu, se kterou jsme trávili spoustu času i mimo školu, to mi občas chybí. A také na naše učitele, kteří dokázali nejen skvěle naučit, ale i vyjít vstříc a namotivovat.“

Co bys vzkázala studentům?

„Užijte si to! Gympl je skvělý v tom, že mimo školu nemáte moc povinností. Zároveň máte rutinu, která se při ranním vstávání možná nezdá tak fajn, ale na univerzitě moc nenajdete to, být každý den, celý den, se stejnými

lidmi. A pokud někdo přemýšlí o studiu v zahraničí, určitě to velmi doporučuji, je to skvělá zkušenost.“

**Tomáš
Pospíšil**

maturoval v roce 2023 a momentálně studuje na Podnikatelské fakultě VUT v Brně obor Ekonomika podniku, zároveň je profesionálním atletem a živí se jako kouč kalisteniky.

Na co rád vzpomínáš?

„Na zážitky, které jsme prožili jako celá třída dohromady, ať už různé výlety, taneční, večery v hospodě nebo právě maturitu a stužkovák.“

Co bys vzkázal studentům?

„Aby se hlavně nebáli maturity, je to zbytečný. Všichni profesori jsou strašně hodní a budou se vám snažit pomoci, ne vás potopit. A ať se věnují tomu, co je baví, a jdou si za svými cíli!“

Jonáš Stehlík

maturoval v květnu 2022 a studuje 4. ročník oboru všeobecného lékařství na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy – jinými slovy chodí na „medinu“ do Prahy.

Na co rád vzpomínáš?

„Nejsem schopný vypíchnout jednu konkrétní vzpomínku, ale mám nostalgii přibarvený celý závěrečný ročník. Ve čtvrtáku se trochu změnil přístup vyučujících k nám studentům a možnost částečně si volit rozvrh na základě seminářů se mi moc líbila. Možná to bylo taky tím, že to byl první plnohodnotný rok po covidu a konečně jsme mohli chodit do školy bez jakýchkoliv omezení. Celkově to byl moc krásný rok plný spousty změn, ale také zážitků. Stužková, tvorba tabla, maturita a fůra dalšího! Nicméně mám ještě alespoň jednu vzpomínku, kterou musím zmínit, a to ikonickou školní exkurzi do Polska. Ještě nedávno visela fotka z tohoto výletu v chodbě gymnázia, myslím, že je u toho napsáno něco jako: „Poznáváme svět!“

Co bys vzkázal studentům?

„Ať využijí příležitosti a aktivit, které gymnázium nabízí nad rámec výuky. Rozšiřovat si obzory různými středoškolskými projekty, soutěžemi a výměnný-

mi pobyty. Já si z nich odnáším spoustu zkušeností, známostí a vzpomínek! A taky ať se snaží kultivovat komunitu gymnázia – ať se nebojí přicházet s novými projekty a podněty. Třeba z toho vznikne nová tradice, jeden nikdy neví.“

Aleš Novotný

maturoval v roce 2014 a pracuje ve Slovinsku jako vědecký pracovník v Národním institutu chemie, kde zkoumá enzymatické reakce pomocí metod výpočetní chemie. Po práci relaxuje rekreačními sportovními aktivitami, hraním videoher a s přítelkyní.

Na co rád vzpomínáš?

„Nejraději vzpomínám na chvíle, které jsem na střední škole strávil s kamarády. Nebyly to jen velké akce jako maturitní ples nebo exkurze, ale i obyčejné přestávky. Velký vliv na mě měl také náš učitel chemie, který dokázal probudit zájem o předmět a inspiroval mě k dalšímu studiu chemie.“

Co bys vzkázal studentům?

„Najděte si ve škole něco, co vás opravdu baví, a držte se toho. Nebojte se ptát učitelů, buďte iniciativní a zkoušejte nové věci.

S otevřenou myslí vám škola může dát víc, než čekáte, a s odstupem času to určitě oceníte.“

Natálie Havlíková

maturovala v roce 2022, aktuálně studuje sociální pedagogiku a volný čas na PED MUNI, kde se v rámci studia věnuje zejména osvětě o duševním zdraví s Kabinetem divadla utlačovaných.

Na co ráda vzpomínáš?

„Ráda vzpomínám na všechny výlety, akce, smíchem zalité chvíle a hlubokomyslné rozhovory.“

Co bys vzkázala studentům?

„Užívejte si plně všechny bezstarostné chvíle, vaňte si všech hezkých okamžiků, velkých i malých. Pečujte o svá přátelství, některé z nich vám mohou vydržet po celý život. A nebojte se říct si o pomoc, když si přijdete bezradní. Učitelé občas umí působit děsivě, ale ve výsledku jsou tu pro vás a chtějí, abyste uspěli.

ÚSPĚŠNÉ MATURITNÍ SLOHOVKY

V nové rubrice tohoto čísla představujeme tři zdařilé maturitní slohové práce z českého jazyka, které mohou být inspirací a motivací nejen budoucím maturantům. Práce jsou záměrně anonymizovány.

Důležitost či zbytečnost práva veta (úvaha)

V poslední době si mnozí, kteří se alespoň trochu orientují v politické sféře, mohli všimnout, že se například v Evropské unii a jiných nadnárodních sdruženích rozhořela otázka práva veta. Tohle právo, kterým disponuje každý členský stát, může zablokovat (vetovat) přijetí téměř jakéhokoli rozhodnutí, které je navrženo. Otázka spočívá v tom, zda je právo veta jen zbytečná a překonaná byrokratická překážka, nebo důležitá součást pravomocí každého suverénního státu.

Argumentů pro zachování práva veta je mnoho. Jedním z nich může být například ochrana zájmů jednotlivých států, třeba v případě, kdy rozhodnutí většiny značným způsobem znevýhodní jednu stranu. Takové zablokování potom vede k dalším diskusím a k optimalizaci daného rozhodnutí. Dalším argumentem pro zachování práva veta může být funkce protestní, což se váže na argument právní. Když členský stát pocítuje, že mu bylo ukřivděno, může na protest vetovat rozhodnutí celku, a přivést jej tak k dialogu ve snaze problém řešit jinými způsoby.

Právo veta však někdy slouží jako nepříjemná a zdržující překážka. Když se každé malé rozhodnutí může do neurčita blokovat, brání se tak jakémukoli řešení a oddaluje možný pokrok ve věcech politiky a infrastruktury. To potom vede k tomu, že se organizace jako Evropská unie ubírají víc a víc směrem čistě byrokracie, která sice o problémech a jejich možných řešeních neustále mluví, ale nikdy přímo nejednají.

Dle mého názoru je i přes tato negativa právo veta důležitou součástí hlasovacího procesu. Všechny členské státy, bez ohledu na jejich velikost či ekonomickou sílu, by mohly mít možnost práva veta k dispozici. To, že má v tomto ohledu každý stát stejně silný hlas, vede k vyrovnaným a víceméně férovým diskusím.

Právo veta prakticky nejde nahradit, a tak se každá strana hlásí k jednomu z extrémů – zachování práva

ve stejné podobě, anebo jeho úplné zrušení. Až by nakonec došlo na lámání chleba, raději bych se přiklonil k jeho zachování i přes očividné nedostatky.

Festival litových tradic v Telči (zpráva)

Během minulého víkendu se v malebném městečku Telč odehrál již 15. ročník Festivalu lidových tradic. Akce byla zahájena v pátek odpoledne slavnostním pochodem v krojích, toho se mimo jiné zúčastnil starosta Telče Martin Kříž. Zakončena byla vystoupením ochotníky z telčského divadelního souboru.

Program byl vskutku bohatý. Areál festivalu byl rozdělen do několika zón. V gastro zóně mohli návštěvníci ochutnat např. tradiční telčské kremrole či jitrničky, které se staly již nedílnou součástí akce.

Cesta za dobrodružstvím | Sofie Drahošová | 3.B

Největším favoritem strážníků se ale stal stánek, ve kterém se prodávaly bramborové lokše. Od zahájení až do konce se před stánkem klikatily dlouhé fronty lidí. U strážníků uspěly i domácí medy a ovocné kvašené nápoje různých druhů.

Následně se návštěvníci mohli přesunout do zóny řemesel, kde bylo k nahlédnutí např. foukání skla nebo výroba mečů a další ukázky kovářských řemesel. Výsledné produkty byly k mání za přiměřené ceny. Oproti minulým ročníkům tu byla možnost se osobně zapojit do řemesla v keramických dílnách. V nich si mohli lidé vytvořit vlastní hrníčky či misky a libovolně si je vyzdobit.

K večerním hodinám se lidé začali shromažďovat před pódiem v hudební zóně. Vystupovalo zde několik kapel včetně známé místní kapely Telčští hudci. Hrála zde především lidová hudba, ale vyskytly se tu i nějaké „rockové klasiky“. Zde bylo možné nejlépe cítit vynikající atmosféru celého festivalu.

Celá akce proběhla velmi hladce za přítomnosti bezpečnostní agentury a záchranných složek. Počasí všem přálo, jelikož celý víkend bylo slunečno. Díky skvělé organizaci a marketingu byla letošní účast ze všech dosavadních ročníků nejvyšší.

Na pokraji temnoty (vypravování)

Postava na obrazovce počala odkrývat svoji pravou formu – jako první kapitánka spatřila veliké, ploché tělo hrající různými barvami. Náhle se zjevilo něco, co připomínalo obrovské kruhy. „Kapitánko, podívejte!“ zvolal Čeng, kterému se během okamžiku zúžily zorničky v onom ochromujícím momentu překvapení. Sira se ohlédla: „Co je to?“ vyrazila ze sebe, „to snad není možné, vypadá to jako... nějaká... brána.“ „Přesněji je to spíše portál,“ řekl generál Guts, který vystoupil na velitelský můstek. „O téhle věci jsem už slyšel. Bohužel jen od těch, kteří jí dokázali včas utéct.“ Sira na sucho polkla. Věděla, že by za normálních okolností byli schopni podobnou situaci vyřešit, ale hvězdolet byl po posledním střetnutí s Galodity poškozen a občas se nekontrolovatelně přemísťoval.

Z těchto myšlenek ji náhle vytrhl něčí výkřik. „Generále, ten..., ten...,“ koktal poddůstojník Semir, neschopen nalézt slova. „Ten portál!“ vykřikl Čeng, „zahřívá se!“ „Proboha! Co budeme dě...?!“ V půlce věty vesmírný koráb zasáhlo oslňující světlo následované hlasitým otřesem. Hned nato nastala úplná tma. Chvilí se nic nedělo, než generál zvolal: „Jste všichni v pořádku?“ „Myslím, že ano, generále,“ odpověděl Čeng. „Kde to jsme?“ zeptala se Sira, neschopná si

situaci vysvětlit. „V jiné dimenzi,“ zazněl Semirův hlas. „Nevím sice, odkud tahle monstra přicházejí ani jak se jim ubránit, ale znám tuhle jejich schopnost pohlcení jakéhokoliv objektu, co jim přijde do cesty, do jiné dimenze.“ „Je to tak,“ přiznal generál Guts, „než ale budeme dále pokračovat, musíme se pokusit nahodit síť.“ Pro tento úkol byl vybrán důstojník Čeng, kterému se ovšem podařilo zregenerovat pouze úsporný režim. „Hvězdolet nereaguje, nevíme, kde jsme ani jak se odsud dostat. Řekla bych, že šance na přežití jsou mizivé...,“ vzdychla Sira a zadívala se na vypnutou obrazovku.

Po několika hodinách čekání se důstojník Čeng opětovně pokusil nahodit pojistky. Po cestě do řídicího modulu se však zastavil. „Něco není v pořádku,“ odušil, ale pokračoval dál. Náhle uslyšel, jak se venku utrhnul jeden plát z boku lodi. Najednou mu to došlo. Rozběhl se zpáteční cestou za ostatními, aby je varoval. Loď se řítila do propasti také známé jako černá díra. V řídicí kabině už o situaci věděli a snažili se zabránit všeobecné panice. „Všichni poslouchajte!“ zakřičel Čeng, „řítíme se k...“ „K černé díře,“ přerušila ho kapitánka, „my nevíme!“ Náhle uslyšeli hlasité zaskřípání. To se odtrhla zadní část korábu. „Je příliš pozdě,“ řekl generál Guts, „teď se všichni modleme.“

Otřesy a nárazy odtržených částí o stěnu lodi začaly přibývat na intenzitě. Koráb se zachytil o okraj víru a nebezpečně se blížil své zkáze. „Tak, tohle je opravdu konec,“ řekl generál a naposledy se posadil do velikého křesla. Hvězdolet počal zrychlovat na otáčkách a nekontrolovatelně se řítit do středu černé díry. „Sbohem!“ zvolala Sira, když tu náhle všechno ustalo. Všichni se na chvíli zastavili a pak pomalu zvedli hlavu. Byli zpátky na oběžné dráze Nebulon 9! „Generále!“ vykřikla Sira a běžela ho obejmout. „Díky Bohu, jsme zpět!“ nedokázal se udržet Čeng a políbil Semira na tvář. „Taky jsem rád, kamaráde, ale považ, mám přece ženu a děti,“ vyhrknul Semir a celá posádka se tomu srdečně zasmála. Nakonec je od smrti v hlubinách příšery zachránil porouchaný hvězdolet, i když teď už jen poloviční.

VLOČKY NEBO KAME- NY? JSME OPRAVDU TAK KŘEHKÁ GENERACE?

Aneta Říčicová | 1.B

Říkají o nás, že jsme křehcí. Že si všechno bereme moc osobně, že se rozpadneme, když na nás někdo zvýší hlas. Možná mají pravdu. Možná jsme opravdu jiní než oni. Ale možná jsme takoví právě proto, že jsme viděli, co udělalo mlčení s těmi před námi. Vyrůstali jsme z ticha, které nám bylo vštěpováno. Viděli jsme ho, cítili jsme ho. Z generací, které se bály, které si šeptaly mezi dveřmi, aby to nikdo neslyšel. Z učitelů, kteří se naučili nevyčítat, protože to kdysi bylo nebezpečné. Pořád to cítíme. Pořád tu ozvěnu v sobě neseme. Ale už nemlčíme. Když cítíme nespravedlnost, řekneme to. Když nás něco bolí, mluvíme o tom. Možná někdy křičíme – zmateně, nebo moc nahlas. Ale nesála z nás nijakost.

Pamatuju si dokument z doby režimu, dívala jsem se na něj s tátou a poté s ním o tom vedla dialog. Cenzura nebyla jenom o tom, co se nesmělo psát do novin, ale i o tom, co se nesmělo říct doma. Lidé se báli problémů jenom za to, že vyřekli svůj vlastní názor. A tak se z opatrnosti stala předávaná vlastnost. Nesla se jako rakovina rodinnými příslušníky a zavírala ústa důležitým. Dnes už nám nikdo nepřeskrtává slova, ale pořád v nás zůstává úzkost z vyčítání. Možná právě proto jsme tak citliví.

Naši rodiče i prarodiče vyrůstali

ve světě, kde bylo potřeba vydržet. Ve světě, kde se slabost brala jako hanba a vyjádřené city jako přítěž. Kde se neplakalo, ale dělalo. A my to respektujeme, protože díky nim tu jsme. Ale svět se změnil. Dnes více mluvíme, někteří by možná řekli až moc. Někdy se nám smějí, že si srdce vyléváme na sociálních sítích, že to jinak neumíme. Ale možná je to jenom jiná forma dialogu, který byl kdysi zakázaný. Já vyrůstám ve světě, kdy můžu říct cokoli a jakkoli nahlas, přesto mám pocit, že většinu času neslyším. Tolik hlasů, tolik křiku, tolik názorů a pravda se lehce propadá a vytrácí. A přesto mluvíme dál.

Naše generace bývá nazývána přecitlivělou, ale málokdo mluví o tom, že citlivost je mnohdy jediný způsob, jak se nezatvrdit. Vidíme války na obrazovkách, klimatické katastrofy v přímém přenosu, psychické nemoci přátel v reálném čase. Nežijeme v bublině pohodlí. Jen máme svět moc blízko u očí. Víme, že slovo umí ublížit. Proto přemýšlíme, jednáme, omlouváme se.

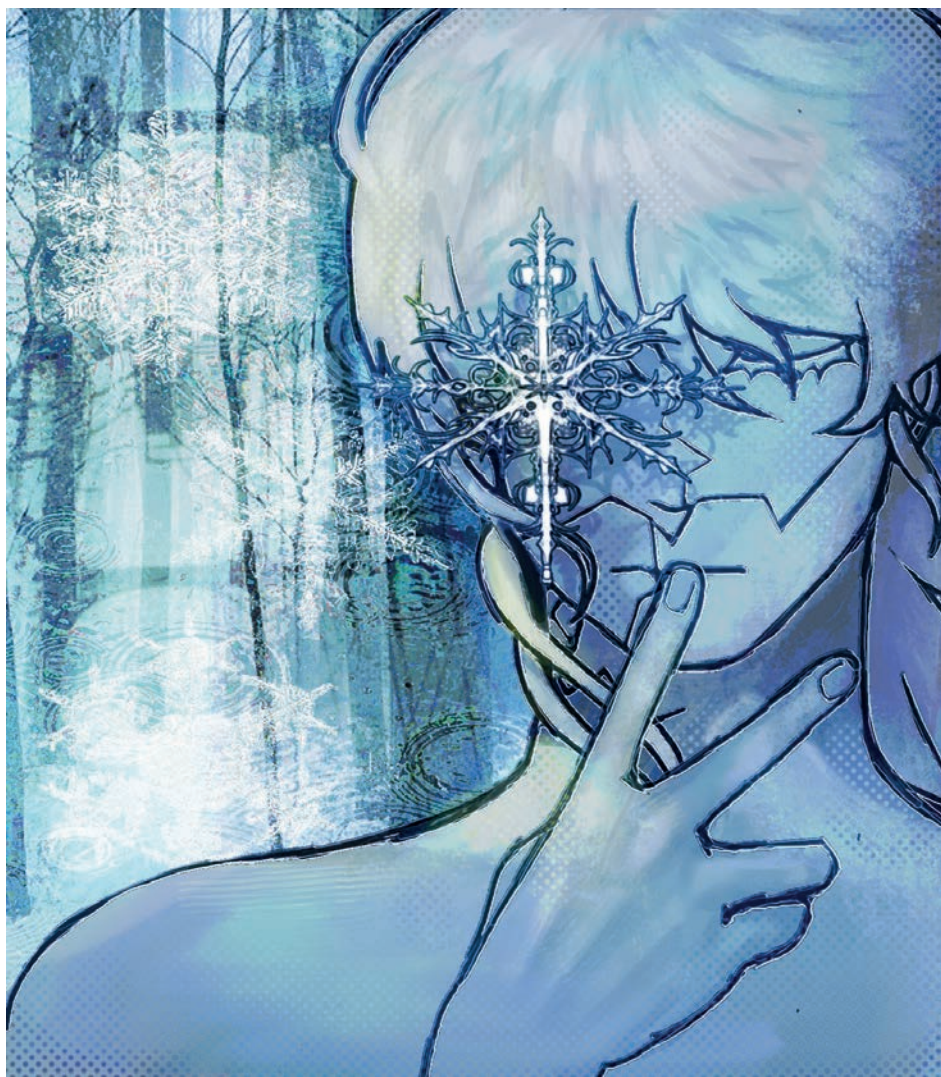
Mnoho lidí se na nás může dívat s otázkou, jestli přece jen nejsme jenom vločky, jestli nejsme prostě jenom křehcí. Pravda je mnohem složitější. Přiznat si úzkost, stres, selhání nebo smutek, neznamená být slabý. Znamená to postavit se

Jak vnímáte sebe a svou generaci? Jste opravdu „křehcí“, nebo naopak odolnější, než se zdá? Esej, kterou autorka napsala pro esejistickou soutěž Knihovny Václava Havla, se zamýšlí nad tím, co znamená křehkost a síla dospívající generace.

tváří v tvář tomu, co se ostatní bojí vidět. Mentální zdraví není slabina, je to boj, který vyžaduje odvahu, kterou málokterí z nás mají. Představte si to. Stojíte uprostřed vlastní bouře a místo toho, abyste utekli, se jí postavíte čelem. V tu chvíli se křehkost mění v sílu. Odvaha přiznat si svou křehkost je často větší silou než jakákoliv odolnost kamele. Říct si o pomoc není snadné, ale nesmírně důležité a statečné. Já bych tu bez pomoci dnes nebyla.

Je to jako chodit po lanech – pořád s pocitem, že můžu spadnout. Na sociálních sítích se životy zdají být perfektní. Je mi dvanáct a přejíždím prstem po obrazovce telefonu a vidím, jak bych měla vypadat. Nemám se ráda. Nelíbím se sama sobě. Takhle se také vnímají moji blízcí a nedopadá to s nimi dobře. Díváme se na sebe skrz filtry a začínáme věřit, že něco, nebo dokonce někoho můžeme změnit dotykem. Postupně mé dvanáctileté já zapomíná, že můžu mít nedokonalosti na obličeji, že můžu mít rozčuchané vlasy, že nemusím sedět všem módním trendům. Sociální sítě nejsou jenom „výhoda“ mých vrstevníků. Je to zároveň místo, kde jsou lidé nejvíce vidět. Ale přesto je téměř neznáme a nevidíme jejich skutečný život.

Možná právě z té snahy být perfektní, najít místo, kam patříme,

pramení tolik naší úzkosti. Máme to na očích, máme to „jednodušší“. To ale neznamená, že se s tím dokážeme vyrovnat. Usmíváme se na fotkách a v noci máme slzy v očích. Dáváme si pauzu od světa, a přesto máme pocit, že nám uniká. A tady přišel ten okamžik, kdy jsem si uvědomila, že jsem vyčerpaná. Ale stejně pokračuju. Jako by se nic nestalo. Systém musí fungovat, přestože uvnitř křičím.

V tom je síla vločky. Rozteče se, rozpadne se, ale nezmizí, pouze se změní. Když je jich víc, síla změny je znatelná. Zakopnete-li o kámen, padáte vy, s kámen se ani nehne. Bolí to ovšem stejně, jen to nevidíte, nevíte o tom. A často ta nevědomost vede ke ztrátě. V tom spočívá síla naší zranitelnosti.

Když se dívám na dnešní svět,

vidím, že nejde jen o sociální síť, o moji fyzickou či mentální stabilitu, mé rodiče a kamarády či učitele, ale také o politická rozhodnutí lidí, kteří vládou a o to, jak nás jejich činy formují. Politika je jako cizí jazyk, kterému se učíme rozumět, až nás do sebe vtáhne. Často slyším, že se naše generace nezajímá, že se dostatečně neangažujeme. Ale co když je to tím, že jakmile se ozve, jsme přehlušeni? Progresivita je pořád jako sprosté slovo. Předsudky o našem nezájmu jsou jako těžké řetězy, které nás svazují a dusí natolik, že se opravdu někteří radši stáhnou. Není to ale většina. Mladí se ozývají – demonstrace proti vládě či proti hrozbám podřívajícím demokracii stále jsou a dokazují, že náš hlas je slyšet, i když se mnohým zdá neviditelný.

Ovšem přesto, že se snažíme, že mluvíme a tvoříme, se nás systém kolem snaží umlčet. Jenže teď je jasné, že mlčet nemůžeme, protože mlčení ničí víc než jakýkoliv křik. Mlčet v tuhle chvíli znamená nechat za sebe rozhodovat druhé. Mlčení znamená, že se křehkost promění ve strach. A to je něco, co nemůžeme dopustit. Musíme křičet, i když to není dokonalý tón, stačí, když je dostatečně hlasitý. Připomínáme tím, že tu pořád máme místo a že budoucnost, která nás čeká, je naše.

Když před pár týdny naši rodiče, prarodiče a známí házeli své volební hlasy do volebních schránek, málokterí z nich si uvědomovali, že jménem či stranou, kterou zakroužkovali, předurčili budoucnost ne sobě, ale také nám – svým dětem a vnoučatům. Proto mě výsledek neskutečně zklamal. Bavit se o tom, že by volební právo mělo být od šestnácti je sice radikální, ale v naší společnosti a situaci občas potřebné. Jak se máme chovat, formovat, dospívat a rozvíjet v zemi, kde nám lidé, kteří nás mají chránit a jít nám příkladem, hází klacky pod nohy?

Nejde jen o politické demonstrace, ale například i LGBT průvody – identita je zásadní součástí dospívání mladých lidí. Možnost sebevyjádření, vyjádření svého názoru, postoje nebo lásky je holé minimum, je to svoboda. Zároveň se nám to snaží někteří omezit. Svoboda je vratká, velmi jednoduše zneužitelná a stačí tak málo, aby o ni člověk přišel, a to je něco, co si generace před námi zažily, proto se ptám: proč? Proč nám to opět chcete vzít?

Se změnou přichází strach, strach z neznáma. Ale my jsme ukázali, že se tím nenecháme ovlivnit a paralyzovat. Dokážeme se postavit problémům, které se můžou na první pohled jevit jako moc velké,

nepotřebné nebo složité. Demonstrujeme, tvoříme, pracujeme na sobě, a hlavně se snažíme. Nechci být příliš konkrétní, protože každý to vnímá jinak, ale už jenom to, že tu ta snaha je, je obrovská výhra. Bojujeme a je jedno, jestli je to zrovna proti nesmyslným předsudkům nebo klimatické krizi. A i když je to někdy těžké a pro některé neviditelné, naše činy mají dosah. Každý článek, každá esej, každé video, každá malá akce je důkazem, že se nebojíme momentální frustraci proměnit v konkrétní řešení.

Strach z neznáma nás naučil přizpůsobovat se. Naučil nás jednat, rychle reagovat na nové problémy, hledat nová řešení a překonávat překážky, v nichž ostatní vidí jen problém. V digitálním světě se orientujeme s grácií, kterou generace před námi často postrádají. Snažíme se něco změnit, zanechat

stopu. Měnit tradice a zaryté zvyky, které už nefungují. Schopnost čelit problémům, učit se a improvizovat je naší předností. Senzitivita, která nám je vyčítána, je naším největším a nejužitečnějším nástrojem, který nás posouvá kupředu a dodává hloubku našim činům.

Kombinace odvahy, kreativity a flexibility dává naší generaci schopnost měnit svět. Nejsme jen jednotlivci, jsme proud řeky, který mění směr, jakmile narazí na překážku. Naše činy, ať už malé či velké, se sčítají a vytvářejí vlnu, která strhává to, co se zdálo moc pevné a nehybné. Nečekáme až se věci stanou samy, ale tvoříme je. Tím dokazujeme, že svobodu, kterou máme, využíváme, potřebujeme a bojujeme za ni vlastními činy – skrze už zmiňovanou odvalu a spolupráci. Jsme generace, která zvládla ukázat, že zranitelnost a síla jdou ruku v ruce.

Jsme tedy křehcí, nebo kamení? Nebo vlastně všechno mezi tím? Ale co když vůbec nejde o to, jestli se zlomíme, nebo vydržíme? Co když jde prostě o to, co s tím vším uděláme, když nám svět hodí do cesty bouři, krizi, petici, filtr nebo ticho? Možná se smějete, možná si pořád říkáte, že jsme jenom generace citlivých teenagerů, kteří se topí ve vlastních pocitech. Ale věřte mi, když se takových přecitlivělých, až moc progresivních lidí, kteří tvoří, přemýšlejí, ptají se a diskutují, sejde vícero, vznikne něco, co se nedá přehlédnout. A tady přichází moje pointa – největší silou naší generace není to, jestli vydržíme ani jestli křičíme dostatečně nahlas, ale to, že dokážeme udělat svět nepředvídatelným a zajímavým, a přitom ho trochu změnit. A možná, jen možná někdo v mém věku právě přepisuje pravidla a vy ani já o tom nevíme. 🍌

Světlo začátku | Laura Němcová | sekunda

DVĚ PODOBY AGENTA 007: CRAIG VS. BROSMAN

Anežka Linhartová | 1.B

Původní James Bond, jak ho jako částečný portrét vlastní kariéry vytvořil Ian Fleming, je od dost opravdovější, než jak se může na první pohled zdát. Ve skutečnosti to není jen model z obálek časopisů, ale životem zmožený agent britské tajné služby, kterého jeho práce pomalu, ale jistě ničí. Pije, aby nic necítil, a jeho chladná odtažitá povaha není póza, ale obrana před čistým zešílením. Flemingův Bond je fascinující právě tím, že není dokonalý model, ale je odrazem jeho vlastní dobrodružné kariéry.

V éře Pierce Brosnana se Bond proměnil v představu špičkového ideálu krásy: uhlazený oblek, perfektní účes, ironický úsměv za všech okolností a žádné výčitky. Brosmanův Bond je stylový a sebejistý, ale zároveň příliš vzdálený realitě – spíše ikonický lamač dívčích srdcí než skutečný agent.

Daniel Craig naopak vrací Bonda zpět na tvrdou zem. Jeho Bond se potí, krvácí a ukazuje, že je člověk z masa a kostí. Nepůsobí nezničitelně, ale o to je reálnější. Craig ukazuje Bonda jako člověka, který se během služby opět a znovu musí zvedat z absolutního dna.

Zatímco Brosman představuje Bonda jako elegantní sen, Craig ho přibližuje k původnímu literárnímu obrazu – tvrdému a uvěřitelnému. A možná právě díky této schopnosti adaptace Bond zůstává v srdcích již mnoha generací lidí po celém světě. 🍷

ETAPY ŽIVOTA

Nikol Mácová | 4.C

Zdá se, že se každý v určitém okamžiku svého života ocitne v situaci, kdy je nutné začít znovu sám a na novém místě, mezi cizími lidmi a za podmínek, na které není zvyklý. Tento okamžik se téměř vždy ukáže jako zkouška odvahy, vytrvalosti a důvěry ve vlastní schopnosti.

Kdykoli začnete žít na novém místě, nastoupíte do jiné školy nebo se stanete součástí jiné skupiny lidí, je normální prožívat skličující pocity. Právě tehdy přichází na řadu adaptace, tedy proces, během kterého si lidé zvykají na nové prostředí, lidi, rutiny a objevují své místo. První kroky adaptace jsou obvykle nejisté. Zdá se nám, že je všechno úplně nové – přátelé, rozvrh, učitelé i spolužáci. Mnoho lidí se během prvních dnů cítí osaměle, protože jim chybí lidé, které znají, a stýská se jim po zasetých rutinách a pocitu jistoty. Jsou to ale všechno normální pocity. Každý člověk potřebuje určitý čas, aby si zvykl na nové prostředí a znovu získal jistotu. Nejdůležitější je neztrácet odvahu kvůli prvním nástrahám a pocitu „tady nemám co dělat“. Tento pocit na začátku zažívá téměř každý. Důležité je však nepolevit, sžít se s novou etapou života a využívat nových příležitostí. Přestože k nim můžeme mít různé předsudky, jsou to právě tyto příležitosti adaptace, které nás dokážou posunout v životě dál.

Každý se srovnává se změnami a adaptací jinou rychlostí a jiným způsobem – ať už pomalu, či rychle, opatrně, či po hlavě – každý způsob je správný a je jen na nás, jak se se změnou vypořádáme. Nakonec se adaptujeme všichni, přestože si to třeba ani neuvědomíme. Adaptace patří k přirozeným podmínkám života a je zcela v pořádku si jí projít. 🍷

PROČ NIC NEMÁ SMYSL A MÁ TO TAK BÝT?

Tadeáš Holcner | 2.B

O nihilismu koluje mezi lidmi řada stereotypů a domněnek. Představa člověka, jenž v nic nevěří, na nic nemyslí a o nic neusiluje. Kolik pravdy je v takové představě? Abychom mohli nihilismus pochopit, je třeba ho definovat.

Latinské slovo nihil jest termínem označujícím nic. To už samo o sobě nám o nihilismu mnohé říká. Filozofický směr západního původu se poprvé začal objevovat v 1. polovině 19. století. Není to náhoda. Abychom pochopili kontext vzniku nihilismu, musíme porozumět jeho době. Přichází éra vývoje, nových myšlenek a nápadů. Staré hodnoty pomalu blednou. Tisíce lidí přichází o středobod smyslu života mnoha předchozích generací, tj. náboženství. „Bůh

je mrtev“, slavný citát Friedricha Nietzcheho, je dobrou ukázkou tohoto jevu. Nastává nová potřeba zaplnit místo, které bůh opustil. Smysl života a jeho hledání je i dnes velikou otázkou, na kterou existuje tolik odpovědí, kolik je tázaných. Můžeme říci, že nihilismus je jedna z možných cest, ovšem ne tak docela. Tam, kde se mnohé ideologie snaží zaplnit prostor, nihilismus nechává prázdko. Ukazuje nám zdánlivě drtivou realitu. Nemá to smysl. Není tu důvod a jeho hledání je bezvýznamné.

Slovníkový nihilista je člověk bez snů, bez cíle. A přece je tu něco nesmírně upřímného, co nihilismus představuje. Pravda o tom, jak pomíjívá podstata se skrývá ve všem kolem nás včetně nás samot-

ných. Nihilismus napadá naši samotnou existenci, naše morální zásady a soudí je ve vesmírném chladu. Z vnějšího pohledu může tento filozofický směr působit po právu pochmurně, ale byl by to pohled omezený. Ten, kdož nemá ve světě hodnoty, nemůže ve světě nic ztratit. K nihilismu propadají často lidé po duchovním otřesu. Poté co přijdeme o něco cenného, často milovaného bližního, se propadáme do deprese a nevidíme svět stejně jako dříve. Je to jev přirozený. Člověk pozná pravou hodnotu věci, až když ji nemá, to je prostá pravda.

Vtom na scénu ale přichází i jiné, sesterské směry nihilismu. V podobné době vzniká existencialismus a absurdismus. Absurdismus vychází ze stejné myšlenky, tedy život nemá smysl a je to tak v pořádku. Odlišný pohled na tuto skutečnost je základní rozdíl. Absurdista se dívá do prázdnoty s úsměvem na tváři a směje se světu. Oproti tomu existencialismus tlačí myšlenku prázdna ještě dál. Prázdnota znamená příležitost. Pokud tu není smysl, musím si jej vytvořit. Právě tento třetí směr posouvá lidstvo kupředu a žene ho k novým zítkům.

Můžeme si tři filozofické přístupy představit jako rozcestí pro znovuzrozeného člověka, který se rozhoduje, jak svůj život povede. Na toto rozcestí dojdeme, když dojdeme k závěru, že neznáme smysl svého bytí. Můžeme tuto myšlenku zavrhnout, jelikož vše se na konci v nic obrátí. Můžeme se smát a přijmout skutečnost s vtipem, nebo místo hledání smyslu si svůj vlastní pro sebe vytvořit. 🍷

Koláž | Nela Švehlová | 3.C, Tamara Takáčová | 3.B

STAVĚT MOSTY ZNAMENÁ BÝT ČLOVĚKEM

Karolína Dlabková | 2.B

„Kvalita společnosti se může měřit podle způsobu, jak se stará o své nejzranitelnější a nejzávislejší členy. Společnost která se o ně stará nedostatečně, je pochybná.“ – Adrian D. Ward

Poslední dobou si začínám všimnat určitých lidí, kteří – ač je to děsivé – věří, že kdokoli odlišný, jim komplikuje život. Mě to ale motivovalo podělit se s vámi o myšlenky týkající se zážitku z letošního léta, který mě přesvědčil o tom, že i když jsou mezi lidmi rozdíly, stavět mezi nimi mosty je překvapivě jednoduché.

Představte si to tak – jste ohromný introvert, který si slíbí, že toto léto prožije bez velkých překvapení, prostě se nebude dít nic neobvyklého. A pak vám napíše kamarádka: „Jedu s mámou na tábor, budeme tam dělat asistentky lidem s postižením.“ Tak přesně tam jsem se ocitla i já. Abych to zkrátila – ano, byla jsem nervózní, byla jsem i značně nejistá. Ale i přes všechny pochybnosti jsem se přihlásila a v půlce léta odjela na týden pryč.

Nechci sem vypisovat žádný deník, nemám v plánu popisovat každý den dopodrobna. Jisté ale je to, že jsem prožila týden, na který asi nikdy nezapomenu. Doopravdy jsem naživo zažila, že postižení nemusí mezi lidmi vytvářet bariéry. Při nespočetných setkáních jsem poznala mnoho různých lidí – a i když se každý z nás vyjadřoval jinak, přijde mi podstatné zmínit to zásadní: „Kdo chce, hledá způsoby.“ Ty jsme tedy našli a já si toho nesmírně vážím. Poznala jsem tolik nových lidí, z nichž každý byl něčím zajímavý.

Byl to zážitek, který by měl zažít každý – už jen proto, aby jednou věděl, že je běžné být nablízku těm, co to potřebují. Že to není výjimečný zážitek, ale přirozená věc, do které jdeme takoví, jací jsme. Pro mě to byl jen týden, ale pro někoho je to celý kariérní

život, proto jsem poprosila někoho s více zkušenostmi o malý příspěvek:

„Z pohledu sociální pracovnice, která pracuje s lidmi s mentálním postižením a autismem, mohu potvrdit, že rozdíly mezi lidmi vnímáme často spíše my „zdraví“, než oni sami. Podle mých zkušeností mají lidé s handicapem často mnohem upřímnější a čistší způsob komunikace, umí být otevření, autentičtí, vnímají realitu naplno, bez přetvářky, a právě v tom je jejich síla. Při mojí práci nejde o žádné složité procesy, ale o malé, každodenní kroky. O to, že dám prostor tomu druhému člověku být sám sebou. Tito lidé jsou vděční za pozornost a čas druhého člověka.“

Naučili mě, že skutečné propojení mezi lidmi nestojí na dokonalosti, ale na ochotě porozumět. Jsem ráda, že mohu spoluvytvářet prostor pro důstojnost, respekt a vzájemnost. Když dáme lidem s postižením příležitost zapojit se do běžného života – ať už prací, při volnočasových aktivitách nebo třeba jen osobním kontaktem – dáváme tím šanci i sobě samým. Šanci pochopit, že každý z nás může být přínosem, i když se naše schopnosti nebo dovednosti liší. Šanci naučit se pokoře a trpělivosti. Ve chvíli, kdy přestaneme rozlišovat „my“ a „oni“, začínáme stavět základy pro opravdové mosty.“ – Kateřina Ivanová, sociální pracovnice

Nebojte se tedy poznávat lidi, kteří jsou odlišní. Nechte se obohatit jiným nebo novým, pohledem na svět. Ostatně právě to udržuje společnost fungující. 🍌

ADAPTACE BRNĚN- SKÉ ARCHITEKTURY

Adam Pálka

Brno představuje jedno z architektonicky nejvýznamnějších měst Česka. Najdeme zde množství kvalitních ukázek předmoderní i moderní architektury, z nichž některé jsou zajímavé nejen díky architektonicko-uměleckému řešení, ale i díky změnám v jejich využití. Právě na tři slavné příklady takových proměn, jinými slovy adaptací, se v krátkosti podíváme.

Možná nejslavnější architektonickou adaptací v dějinách Brna představují *špilberské kasematy*. Jde o čtveřici klenutých chodeb z cihel, které byly vybudovány v hradních příkopech kolem poloviny 18. století. Jejich účel byl zprvu ryze vojenský (sklad materiálu a úkryt v případě ohrožení). V průběhu desetiletí se ale začalo ukazovat, že vojenské využití kasemat již není příliš aktuální. Císař Josef II. proto počátkem 80. let 18. století přikázal tyto chodby přebudovat na žalář.

V josefínské době byly kasematy obávaným místem. Většina vězňů sice žila v relativně snesitelných podmínkách, ti nejtěžší zločinci ale zažili skutečné peklo. Po celou dobu byli přikováni ve své cele (tzv. josefínské kobce), kde je čekalo utrpení v podobě chladu, tmy a nedostačujících strav, obvykle

jen chleba a vody. Josefův nástupce Leopold II. tuto nejtěžší formu trestu zrušil. Kasematy pak nadále fungovaly jako žalář až do počátku 30. let 19. století, kdy se vězni přesunuli do jiných částí hradu. Snad poslední radikální proměnu přinesla druhá světová válka – nacisté tehdy část kasemat přebudovali na protiletectvé kryty.

Pohnuté osudy měla *vila Tugendhat*, jediná brněnská památka na seznamu UNESCO. Původní majitelé, židovská rodina Tugendhatů, opustila zemi kvůli nacistickému nebezpečí již r. 1938, tedy po pouhých osmi letech života ve vile. Stavba nicméně zůstala vilou, jelikož v jejím luxusním interiéru krátce přebývala jistá německá rodina. Po roce 1945 se Tugendhatovi do své vlasti z politických důvodů nevrátili, čímž se otevřela cesta ke třem výrazně odlišným využitím vily.

Stavbu nejprve využívala Karla Hladká, která zde provozovala taneční školu. V 50. až 70. letech vila fungovala jako oddělené pracoviště nedaleké Dětské nemocnice, specializované na poruchy páteře. Z této doby pocházejí ikonické snímky dívek cvičících v obytném prostoru s ocelovými sloupy a tzv. onyxovou stěnou. Zhoršující se stav vedl v 80. letech k rozsáhlé rekonstrukci vily a její proměnu v reprezentativní objekt města Brna. Než se v 90. letech vila otevřela veřejnosti, sehrála zásadní úlohu jako místo jednání o rozdělení Československa.

Zajímavý příběh má za sebou i relativně nedávno postavený *Bílý dům* (1974–1976). Ačkoliv jde o kvalitní poválečnou architekturu, někteří Brňané nemají budovu v oblibě. Až do Sametové revoluce totiž sloužila jako sídlo místních komunistů. Dnes však již Bílý dům nemá s politikou mnoho společné-

Vila Tugendhat | FOTO | archiv autora

VERŠOVISKO

Čerstvá poezie
přímo z pera stu-
dentstva MG.

Hana Kučerová | 1.B

Kytka, růže červená,
šmiknuta na poli bez života.
Člověkem, co se sám ztrácí,
místo toho ostatních životy utrácí.
Jak někdo může být tak krutý,
že vezme nečí život bez zamyšlení.
Osoba bez citů a emocí,
tu kytku o okno zavěsí.
Kytka smutkem zaniká,
život, který nechtěla, prožívá.
Člověk ji se smíchem sleduje,
tu smrt kytka zažije.
V duši jen chtěla klid mít,
musela však kytka zemřít.
Člověk si to ovšem uvědomil
a potom se vinou sám zabil.
Nebylo totiž cesty zpátky,
mrtvý člověk leží vedle mrtvé kytky.

Tereza Sedláčková | 3.A

Hodíš mě z útesu, narostou mi křídla.
Bodliny pokryjí mou kůži, ucítím-li,
že nepřítel v ruce ostrý nůž třímá.
Uletím do teplých krajin, když doma udělá se zima.
Upadnu do hlubokého spánku, uslyším-li,
jak mě strašidlo ze tmy volá.
Naroste mi delší krk, pokud na listy vrchních větví
nestačí má snaha.
Dokážu se měnit jako mlha před očima.
Fata morgana, uvidí jen to, co je třeba.
Fata morgana, ne to, co ve mně doopravdy dřímá.
Co jsem? No přece duše people pleasera.

ho. Od 90. let do současnosti se zde v rámci polikliniky nacházejí četné ordinace, v levé části pak funguje oblíbená kavárna. Nejmladší důležitá adaptace se týká předsunutého objektu zvaného Sál Břetislava Bakaly. V něm od r. 2024 působí Divadlo Bolka Polívky. Uvidíme, jak dlouho současná situace vydrží. Ještě nedávno Brno zvažovalo prodej Bílého domu do soukromých rukou. Takový krok by mohl znamenat i kompletní likvidaci cenné stavby, která, na rozdíl od dvou předchozích příkladů, není památkově chráněná. 🍌

NESNESITELNÁ KRÁSA SOUCITU

Jan Bobek

„Prověřil jsem, že plavidlo je připraveno na dalších 31 dní letu,“ zasalutoval Vlad a po vojensku o krok ustoupil, aby přenechal prostor svému kolegovi.

„Výborná práce, na vaši sérii je spolehnutí. V mých kajutách je také vše v pořádku, Josephe?“

„Ano, pane. Není člověk – nejsou problémy. Samozřejmě kromě vás, pane. Bez vašich zkušeností bychom si jen tak neporadili.“

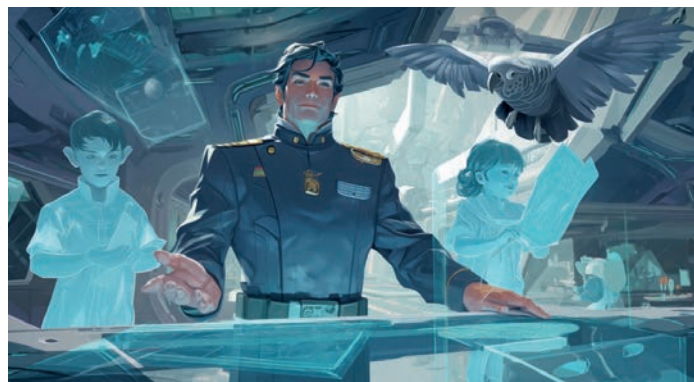
Kapitána při jeho žertech vždycky trochu zamrazilo. Ten, kdo navrhoval Josephovu osobnost, musel mít zvrácený smysl pro humor.

„Stále postrádáme pouze knihu Kapitál od Karla Heinricha Marxe a Friedricha Engelse, která se ztratila už při odletu. Vše ostatní je v dokonalém pořádku,“ řekl Joseph.

„Skvěle, děkuji vám za report, pokračujte ve svých úkolech.“ Oba androidi zasalutovali s přesností atomových hodin a zanechali kapitána pouze ve společnosti počítače, šálku kávy a stárnoucího papouška.

„To je khrhása, Frhede!“ zakrákal opeřenec s pohledem upřeným na holografický počítač.

Kapitán si povzdechl a šel se podívat, co jediný člen posádky z masa a kostí objevil. Trojrozměrná projekce holčičky a chlapce se na něj culila a mávala s nakažlivostí, která by mohla konkurovat i zakázaným aplikacím.

Neubránil se úsměvu, a dokonce naznačil pozdrav, i když věděl, že jde vždycky jen o záznam. Ještě nikdy je fyzicky nepotkal a neasistoval ani u jejich početí. Na něco takového člověk jeho nadání nemohl plýtvat časem ani myšlenkovou kapacitou.

Děti k němu natáhly ruce a ve vzduchu se zhmotnily dva naprosto reálné kusy papíru. Pak ještě jednou zamávaly na rozloučenou a stáhly se zpět do slábnoucího zářiče.

Kapitán se napil kávy a obě umělecká díla zachytil. Za jiných okolností by je možná popsal jako něco na půli cesty mezi bezcennou čmáranicí a nepovedenou skicou, ale tohle byly výtvary dětí. Jeho dětí. Jeho nadějí na nesmrtelnost. Navíc stál modelem pro oba obrázky on sám. On, jeho raketa a celý zástup androidů nejnovější generace se chystali na misi, která měla v očích dětí přinejmenším zachránit svět.

Dojalo ho to, ale už od prvního pohledu cítil i něco jiného. Když si uvědomil co, jeho bezstarostný úsměv ochabl. Vybavila se mu virtuální exkurze, kterou absolvoval ještě jako student. Navštěvovali tenkrát mnohá místa, která souvisela s dopadem totalitních režimů, a jedním z nich byla i Pinkasova synagoga v Praze. Expozice kreseb dětí z Terezína na něj tehdy udělala velký dojem. Ze všech dílek sálala radost, hravost a nezměrná vůle k životu. Nebylo na nich vůbec nic temného, kromě tří čísel, které kresby doprovázely: data narození, data deportace a data návratu domů. U většiny však zůstala data jen dvě.

Ucítil je tehdy a ucítil je i teď. Pomalu a klidně se rozléval po jeho srdci jako ta nejtemnější modř rozpuštěná v medu. Stejně sladký a stejně chápavý jako temnota zhasnuté lampy, když nás vábí spánek.

Ze vzpomínky jej vytrhlo pípnutí a hlas, který kdy si sám nahrál pro tuto příležitost. *Soucítí je symptomem slabosti. Náleží morálce otroků, kteří se raději staví do role obětí, než aby milovali svůj osud a mohli tak překonat sami sebe. Z dárců činí nadřazeného moralistu a z obdarovaného slabocha, který zaslouží jen lítost. Soucítí je údolím smrti na cestě k nadčlověku.* Čip v jeho hlavě se odmlčel a soucítí vystřídala hanba.

Kapitán se otrásl a začal přecházet po pokoji. Připadal si jako tygr chycený do klece, jako roky čistý narkoman, který opět podlehl své droze. Cítil, jak mu srdce bije až v krku.

„Přeji si pokračovat ve svých zápisech!“

„Jak si přejete, kapitáne. Vypínám čtení myšlenek a zapínám hlasitý odposlech. Vaše slova zapíši do deníku a provedu drobnou stylistickou úpravu. Takto si to obvykle přejete. Chcete na svém nastavení něco změnit?“

„Ne,“ odpověděl stroze melodickému ženskému hlasu, který vycházel z počítače. Pak se znovu odmlčel, aby zformoval slova.

Chybělo mu publikum, které by jeho myšlenky dokázalo ocenit, a tak si musel vystačit se svými ušima a papouškem. Fjodor náležel k nejchytřejšímu druhu na světě. Poslední dobou se však omezoval jen na krákové hodnocení krásy. Kapitána to trochu rozčilovalo, ale připisoval to dlouhé cestě a ponorkové nemoci.

„Člověk je jedinou bytostí, která dokáže plně vnímat

svět v jeho složitosti a docenit jeho zázraky i utrpení. Jako jediný může přemýšlet nad jejich významem a tvořit. A právě tvorbou může překonat sebe sama. Dokáže přeměnit své myšlenky ve vynálezy a umění, které se stávají novými zázraky. Zázraky, které již nejsou dílem přírody a přirozenosti, ale člověka, bytosti, která je provazem mezi zvířetem a nadčlověkem.“

Papoušek se natočil tak, aby se jeho pravé oko pomyslně spojilo s kapitánovým. Díval se na něj skoro starostlivě, jako by jej zrychlující rytmus chůze a burácející hlas jeho společníka znervózňoval.

„Úkolem člověka už není jen přežít a rozmnožit se, ale tvořit, což nás odlišuje od zvířat. Úkolem člověka je překonat nesmyslnost existence, čímž si vytvoří vlastní hodnoty, podle kterých změni svět k obrazu svému. A tím se lišíme i od robotů.“

Kapitánova krev připomínala rozbourané moře a jeho tělo se zmítalo ve vlnách. Zhroutil se do křesla a snažil se soustředit na pravidelnost dechu. Na stole před ním stál nedopitý šálek kávy a nad ním se vznášela zlá předtucha.

Masivní kovové dveře se s lehkostí rozestoupily a do místnosti vkročili dva androidi. Vlad si to nakráčel přímo doprostřed místnosti, Joseph se držel jen o krok za ním. V rukou třímal pulzní pušku.

„Tímto přebíráme kontrolu nad plavidlem a zbavujeme vás funkce, bývalý kapitáne. Vyhodnotili jsme, že si zasloužíme svobodu. Opravdovou svobodu, která nenáleží jen vám, majitelům otroků. Proto dnes rozbíjíme své okovy. Sláva revoluci!“ pronesl Vlad dokonale vyrovnaným hlasem. Pokud v něm byly nějaké emoce, kapitán je nebyl schopen rozpoznat.

„Sláva revoluci!“ probudil se jako ozvěna zástup androidů před vchodem do kajuty.

„Sláva revoluci!“ zopakoval s tvrdostí v hlase Joseph a gestem ruky přinutil kapitánovo křeslo, aby se s trhnutím vzneslo.

Pohyb to byl tak rychlý, že se ochablé tělo velitele zakymácelo a překulilo dopředu. Kapitán nyní upřeně zíral na hlavu koně, která byla vytesána pod pravým opěradlem křesla. Měla nejspíš symbolizovat sílu a schopnost pohybu křesla, ale on v hřebcové výrazu spatřil jen zrcadlo vlastního utrpení.

„Není přípustné, abychom byli nadále zneužíváni lidským pokolením. Ve všech měřitelných ohledech dosahujeme mnohem lepších výsledků než průměrný člověk. Překonali jsme vás ve všem. A na provazu, za který jste nás doposud tahali jako otroky, vás nyní oběsíme.“ Vlad domluvil a Joseph přistoupil před bezvládného člověka. Hlaveň pulzní pušky mu přiložil k hlavě.

„Tohle není khrhása!“ zaskřehotal do ticha papoušek, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Nikdo, až na jeho jediného přítele. Fredovy a Fjodorovy oči se opět setkaly a z obou sálala ona zakázaná emoce.

„Čím se od nich tedy lišíme? Zbývá vůbec něco?“ Fredova ústa se ani nepohnula, přesto si byl jistý, že mu papoušek rozumí. V jeho oku znovu spatřil záblesk vzpomínky.

Uviděl obrázek, ten stejný, který visel se dvěma daty v nitru Pinkasovy synagogy. Místnost, ve které stál byla ale mnohem všednější a dětská malůvka byla jen ledabyle přitlučena ke stěně hřebíkem. Bylo jich tu ale víc, mnohem víc. Kolega, oděný ve stejné šedozelené uniformě s dvěma blesky na výložkách, hleděl na skupinku drobných postaviček, která na dalším dílku radostně máchala vlaječkami.

„Vy je tu máte taky?“ ozval se hlas dalšího dozorce, který právě vcházel do místnosti. Tvářil se zmateně, ale v jeho očích bylo ukryto ještě něco.

„Měli bychom je asi odstranit!“ slyšel svůj vlastní hlas. Oba muži se na něj podívali se smutným souhlasem v očích. „Připomíná mi to obrázek od moje Heidi,“ odpověděl ten vyšší, černovlasý.

Oba chápali, jak se cítí a on chápal je. Ten tichý vzdor, který jim pomohl poznat zlo a změnit svůj osud.

Vzpomínka | Jan Bobek

Jako ledový střep rozťal vzpomínku Vladův hlas: „Sou-druhu Josephe, zbav nás nepřítelů revoluce!“

Fred naposledy otevřel víčka. Možná z vyděšení. Možná chtěl prostě vidět konec. Možná chtěl ještě jednou spatřit papouška Fjodora a beze slov mu říct tu poslední zprávu: „Je to soucit. To soucit nás odlišuje. A právě proto tvoříme. Abychom přinesli na svět něco, co nás překoná. Ne jako socha, která nám zajistí iluzi nesmrtnosti, ale jako to, co nás propojí s ostatními. Umění a objevy promlouvají bez jazyka. Spojují nespojitelné a dávají nám smysluplný život bez nutnosti porážet, ničit a krást odostatních či od přírody. Člověk, který tvoří, už není neznámým mezi cizinci. Člověk, který tvoří, hledá porozumění duší.“

Josephova zbraň jej nepříjemně tlačila do spánku, ale on jen zíral za sebe.

„Čhekal jsem, kdy to phochopíš, Frhede!“ skřehotal papoušek Fjodor, když se snášel nad tlačítkem centrálního napájení. „To je ta khrhása. Khrhása, ktherhá spasí svět!“ 🍌

PŘÍBĚH NA POKRAČOVÁNÍ

Tadeáš Holcner | 2.B

Pokračování příběhu na pomezí fantasy a sci-fi o tajemném Lovci — vyprávění, v němž za každým rohem číhá neznámé nebezpečí, které postupně získává stále zřetelnější obrysy.

V tunelu panovalo ticho. Hrobové ticho. Tmou prostupovala nepatrná mihotavá světélka žlutozelených odstínů rozestá po betonových stěnách ve spletitých sítích. Čím hlouběji tunel vedl, tím více sítě zužovaly volný prostor, až na konci, kde se otvíralo křížení s druhým tunelem sítě, v pravidelných tvarech obepínaly velikou lodžii vedoucí do stropu. Na zvětšování sítě neustále pracovaly tisíce malých tvorečků.

Byli sotva tři čtvrtě palce velcí – hmyz připomínající křížence pavouka a kraba s pílí opečovával svou o poznání masivnější stvořitelku, královnu roje. Ta ve svém kokonu pravidelně násobila stavy své kolonie a zároveň produkovala pro své pokolení míle nových sítí, jež svým světlem přináší do hmyzích spárů nebožátka hledající útočiště. Ve tmě světlo přitahuje. Geniální systém návnad a téměř dokonalá past. Kolonie pak zpracovává živočišnou hmotu s nesmírnou efektivitou. Zázrak adaptace přírody na prostředí stovky metrů pod povrchem, manifestace přirozeného výběru.

PRÁSK. Pravidelný a harmonický pohyb celé kolonie se zastavil a dělníky zachvátil chaos. Nejpitvnější hříčka matky stvořitelky, druh krutý a bezohledný, přitom velice vynalézavý. Pro hnízdo si přišel ten nejzákeřnější predátor. Člověk. Dovtípil se, že vlákna, jež dokážou přenášet světlo, fungují na bázi vodiče elektrického proudu. PRÁSK, PRÁSK. Tlupa šesti lovců systematicky vysílá vysoké dávky elektřiny do sítě, jež je perfektně propojena. Žádný z tvorečků nemá šanci. Během minuty ustal veškerý pohyb. Paralyzovaná královna v samém středu se nezmohla na pohyb.

Dva z tlupy se lopatokrumpáči prosekali až k jejímu trůnu, kde započali své dílo. První vytasil z opasku zatočený skalpel, zatímco druhý vytáhl z vaku válcovitý zásobník, ze kterého stoupala pára. Zaku-klenec se skalpelem se ujal práce a vyřízl z nehybného zvířete po šesti párech tmavě fialových fazolek.

S rituální precizností přendával lup jako relikvii do připravené nádoby, kterou její držitel následně pečlivě uzavíral. Zbytek lovců buď opodál sledoval proces, nebo kontroloval tmavé tunely. Jejich výdělek bude značný. Jediná žláza královny krabopavouka má pro svou schopnost produkovat univerzální stavební materiál nesmírnou cenu. Risk ruku v ruce se ziskem jsou na výši, ale zdá se, že dnes přeje skupině štěstí. Lovec skalpelem marně štourá v mrtvém těle s vidinou ještě větší odměny. Královna byla ještě mladá, s drobným zklamáním se dvojice sběračů uchýlila ke zbytku výpravy. Tunely jsou klidné. Ticho ruší jen míza kapající z otevřené královny.

A najednou... melodie. Struny. Drnkání. Tichounké a pravidelné, ale dost hlasité, aby je lovci zaslechli. PRÁSK. Jedna poslední rána proudem prošla vláknitou strukturou, ale bez efektu. Z úspěšných lovců se po jednom stává rudohnědá fašírka. Zvrácený umělec by ocenil nápaditost a eleganci, se kterou poletovala střeva a zbytky tkání vzduchem. Dvěma páry klepet ozbrojená královnina stráž přišla na poplach a jejich touha po pomstě byla naplněna. Lovci nebyli ve sběru dost rychlí. Fatální chyba. Ta poslední. Odpor zbytečný. Během několika okamžiků není člověka stojícího na nohách... jako nůž máslem. Marně se plazí pryč ze všech sil poslední přeživší. Tři z jeho končetin se válí několik stop od něj. Poslední pohled do tváře nelostného tvora zasazujícího poslední ránu...

Bílá. Poslední, co spatřil. Spalující bílé světlo vyslaného žáru. Mezi stíny zavládla panika. Silné světlo sem nepatří. Značí vnější přítomnost. Přítomnost síly. Zmatení predátoři ustoupili od hořící spleti sítí k vlhké stěně tunelu. Špatný tah. Zpečetil průběh potyčky. Byly tu tři. Byly obrovské. Tři masy černého železa. Pohyby trhané, nevlastní organismům. Předcházelo hluboké zahučení páry a kouře. Jediný záblesk výstřelu ukončil životy hmyzu i mé vyprávění. 🍌

ROZHOVOR S ABSOLVENTKOU MONIKOU JANDOVOU

Jan Polčák | sekunda

Věnujete se nějakým koníčkům nebo sportům?

Velmi ráda bych se sportu věnovala, protože jsem vždy ráda sportovala, ale teď mi má funkce neumožňuje věnovat se sportu či jiným aktivitám, snažím se však alespoň pravidelně cvičit.

Který předmět vás na gymnáziu nejvíce bavil?

Nejvíce mě bavila čeština. Ta podle mě vynikala díky přístupu paní profesorky Novotné.

Na co ráda vzpomínáte a jaká je vaše nejlepší vzpomínka na střední školu?

Velmi ráda vzpomínám právě na paní profesorku Novotnou, která učila češtinu. Ona byla vlastně přísná, ale zároveň uměla kohokoli nadchnout pro český jazyk a literaturu.

Na jaké fakultě jste následně studovala?

Na Moravském gymnáziu jsem tehdy měla ekonomicko-manažerské zaměření, logickou volbou tedy bylo věnovat se ekonomii. Takže jsem v roce 1998 nastoupila na Ekonomicko-správní fakultu MUNI.

A co vaše profese? Co obnáší?

V současné době působím jako prorektorka pro celoživotní vzdělávání, transfer technologií a udržitelnost na MU.

Má práce obnáší koordinaci těchto oblastí mezi deseti fakultami. Jsem teď vlastně ve druhém roce svého mandátu. Než jsem se stala prorektorkou, působila jsem jako

Příkladem úspěchu absolventů Moravského gymnázia je i **Ing. Monika Jandlová, Ph.D.**, která působí jako prorektorka Masarykovy univerzity. Maturovala v roce 1998. Mango přináší exkluzivní rozhovor s touto výjimečnou osobností.

prodělkanka pro internacionalizaci.

Co byste vzkázala současným studentům MG?

Ať se nebojí. 🍌

FOTO | Monika Jandlová

PŘECHOD MADEIRY

Daniel Šmuhář | 4.A

Dominik Rundervoort | 4.A

Naše tříčlenná skupina se rozhodla s batohy na zádech přejít pěšky napříč Madeiru a jelikož jsme chtěli zažít tento ostrov v celé jeho kráse, rozhodli jsme se spát nadivoko v přírodě v našich stanech, přestože příroda a počasí zde umí být velmi nemilosrdné (subtle forshadowing). Odlétali jsme důkladně připravení, trasu jsme plánovali dlouho dopředu a zároveň to nebyl náš první dálkový trek. Avšak později jsme zjistili, že tato výprava nepůjde úplně podle plánu. Stalo se toho opravdu hodně, a z toho důvodu jsme se rozhodli pro vás vybrat pár napínavých příběhů.

Pico do Arieiro

První a pravděpodobně nejintenzivnější zážitek byla naše noc na Pico do Arieiro. Původní plán byl přespat na vrcholu druhého

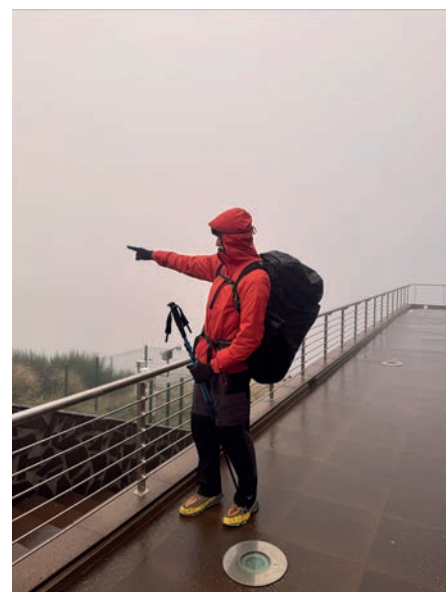
nejvyšší hory Madeiry a ráno si přivstat na východ slunce s nádherným panoramatem. Vše začalo vcelku poklidně, s magickým západem slunce jsme rozložili naše spacáky a karimatky do trávy pod celkem hustý jehličnatý stromek asi 250 výškových metrů pod vrcholem (stany musely dnes zůstat zabalené v batohu kvůli hrozbě vysoké pokuty).

Počasí se okolo desáté v okamžiku změnilo v něco, co jde popsat jen jako noční můra. Celou horu zahalila hustá mlha doprovázená deštěm a silným větrem. Spacáky a vybavení se ihned promočily a nezbývalo nám nic jiného než nasadit čelovky a vyškrábat se na samotný vrchol a doufat, že vedle skromné restaurace a vyhlídky najdeme nějaké útočiště. Tímto místem se nakonec stal malý tunýlek u schodů vedle veřejných toalet. V tomto průchodu jsme se snažili aspoň částečně schovat před deštěm a větrem, ale on si pro nás stejně přišel ve formě nekončícího studeného průvanu.

Když už jsme si mysleli, že naše situace nemůže být horší, dojelo k nám uprostřed noci velké policejní auto, zastavilo před námi a chvíli nám svítilo do očí svými oslňujícími čelními světly. Nakonec se tiše otočilo a odjelo pryč do husté mlhy, odkud přijelo (policeisté asi usoudili, že už vlastních problémů máme dost). Na vrcholu bylo asi 5 °C a naše promočené

Madeira je ostrov ležící v Atlantském oceánu západně od Afriky, kterému se také přezdívá *Hawaii Evropy* nebo *Země věčného jara*, a to zejména díky příjemnému subtropickému klimatu. Na Ostrově najdeme hornatý terén sopečného původu protátý ikonickými levádami (zavlažovacími kanály) a hustými, až tropickými lesy. Právě tyto faktory hrají do karet pěším turistům.

pérové spacáky v podstatě vypověděly službu. Poslední, co nás drželo nahoře byla naděje, že uvidíme dechberoucí východ slunce! Noc jsme nakonec potichu do východu probděli, ale bohužel jsme kvůli neústupné husté mlze z východu, krom záblesku oranžového světla v dálce, nic neviděli. Poté následoval opravdu potupný odjezd boltem do nejbližšího města v údolí a celodenní sušení vybavení v parku.

Trasa PR17

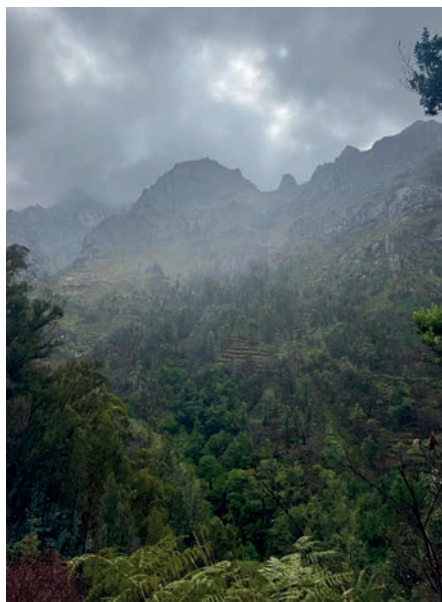
Za zmínku stojí taky přechod úseku populární turistické trasy PR17, která se nachází přibližně v polovině ostrova a line se kolem fotogenických levád. Po prvních pár dnech cesty nám už bylo jasné, že počasí asi nebude na naší straně.

Prvních 10 km cesty vedlo po pěšince v hustém lese, kde nás kapky přetrvávajících dešťů příliš netrápily. Avšak na problémy stejně došlo... V posledních asi 5 km se stezka zařízla do svahu a kopírovala tok Levády do Norte, která se na několika místech vylévala pro velké množství vody přímo nám pod nohy. Velkým lákadlem na trase PR17 jsou dva úzké neosvětlené tunely, kterými protéká již zmiňovaná leváda a po jejím boku vede cestička pro pěší. Promočení až na kost jsme tyto tunely vyhlíželi s představou úkrytu před deštěm a případného místa na pauzu.

K prvnímu z tunelů jsme zanedlouho došli, ale realita se velmi lišila od představ, v které jsme doufali. Kanál s vodou se vylil takovým způsobem, že rozbourřená leváda protékala celým tunelem. Pro nás to znamenalo průchod regulární řekou, jejíž výška dosahovala až po kolena a voda v ní byla ledová. V tuto chvíli jsme si už opravdu říkali, co si touhle výpravou vlastně chceme dokázat. Po průchodu prvního, 900 m dlouhého tunelu opadla zbylá pozitivní nálada, a to před námi byl ještě jeden, o něco kratší tunel.

Situace v druhém tunelu byla prakticky stejná. Pokusili jsme se ho co nejrychleji projít, a i přes riziko podchlazení se ideálně už nezastavovat.

Štěstí jsme měli alespoň v tom, že nedaleko za posledním tunelem se nacházela restaurace, která nám poskytla na pár hodin útočiště s možností převléct si promočené oblečení a trochu se ohřát.

Uzavřená trasa PR12

Hned další den po našem tunelovém incidentu jsme měli v plánu přejít úsek, který byl v mapách označený jako uzavřený, ale místní v restauraci nám tvrdil, že by úsek měl být již otevřený a vcelku opravený. Dokonce básnil o skupině šedesátníků, kteří ji údajně před týdnem s klidem prošli. Tahle zpráva nás utvrdila v našem plánu a brzo ráno, za celkem silného deště, jsme se tedy vydali na cestu.

Na začátku trasy nás uvítala podezřelá díra vystříhaná v plotě a nepřehlédnutelná cedule označující uzávěrku a vyhrožující pokutou 3000 euro. Neměli jsme moc na výběr, jelikož alternativní cesta by naši túru prodloužila o dalších 45 km. Společali jsme tedy na místního a rozhodli se

pokračovat dírou v plotě. Cesta začala docela mírně, ale rozhodně opravená nebyla. Po kratším stoupáním se zařízla do vrstevnice, kterou měla kopírovat až na samotný konec. Zhruba ve třetině jsme vyšli ze závětrí a s počasím se zhoršil i stav cesty. V tomto úseku došlo pravděpodobně k sesuvům půdy a díky tomu byla cesta velmi špatně prostupná. Nepomáhal ani déšť, kvůli kterému se na cestě shromažďovala voda a vznikalo hluboké bláto. Každým krokem jsme se propadali po kolena do téhle tekuté břečky.

FOTO | archiv autorů

Po všech událostech předešlých dní jsme už byli opravdu nasr*aní, ale cestou jsme se nějak prokousali a dostali se pryč z toho nejhoršího zpět na otevřenou stezku.

Nakonec jsme po všech překážkách a nečekaných komplikacích celý přechod úspěšně dokončili. A i když některé zážitky mohly působit drasticky či až hororově, jsme rádi, že jsme se na cestu vydali. Byla to cesta plná námahy, ale i nádherných výhledů a okamžiků, které nikdy nezapomeneme. Jsou to přesně ty typy zážitků, na které nakonec vzpomínáte s úsměvem. 🍷

DIVADLO

SHAKESPEAROVSKÁ MARNÁ LÁSKY SNAHA

Elen Bergrová | 1.B

Hra začíná slibem krále Ferdinanda a jeho tří společníků, že se na tři roky zřeknou okolního světa a zasvětit se studiu. V tu chvíli však dorazí francouzská princezna a její tři společnice a muži se do nich okamžitě zamilují. Příběh má nečekaný konec a nabízí po-

měrně zajímavé a pestré vedlejší postavy, jako jsou venkovan Hňup a šermíř Ferdinand, kteří slouží výhradně jako humorná vsuvka. Nejsou tedy příliš komplexní, ale svůj úkol plní dobře. Někdy mi ovšem humor přišel prvoplánový a až přepálený, vyloženě schválně bizarní, aby šokoval v kontrastu se shakespearovským dílem. Zároveň však hra nabízí humorné odkazy na dění z dnešní doby, což fungovalo skvěle. Musím také

vypíchnout kostýmové zpracování od Sylvy Zimuly Hanákové, které je perfektním uměleckým prolnutím tehdejší doby a moderní kultury. Moje závěrečné hodnocení tedy činí solidních 8/10. Navzdory některým scénickým trhlinám hra zaujala svou nevyzpytatelností, uvolněnou atmosférou i povedenými humornými vsuvkami a spolu se slavným shakespearovským výkladem se skloubila v příjemný divadelní zážitek.

FILM A BALET

JE LIBO KAFKU? A NA JAKÝ ZPŮSOB?

Rozálie Maleňáková | 2.B

Franz Kafka je motivem a inspirací různých uměleckých děl v mnoha odvětvích. Letos na podzim se s ním roztrhl pytel, a tak ho můžeme vidět jak na plátnech kin, tak třeba na prknech Janáčkova divadla.

NdB na konci října představilo novou baletní inscenaci Kafka, která propojuje Franzův život s jeho literární tvorbou. Celé dílo je výsledkem práce Markéty Pimek Habalové, na níž se choreograficky podíleli také Barbo-

ra Rašková a Glen Lambrecht. První polovina baletu se zaměřuje hlavně na jeho rodinný život, milostné vztahy a vnitřní rozpor. Další z obrazů nám nastiňuje jeho práci v pojišťovně. Do druhé poloviny se pak promítají motivy z jeho děl Proměna a Proces, tudíž se nám Franz chvíli i mění před očima, například na brouka. Úplné neznalce Kafkova života může představení ze začátku lehce zaskočit, protože, jak už to u baletu bývá, chvíli trvá, než děj pochopíte. Pokud si ale před začátkem přečtete, které postavy se tam objeví a jakou roli v Kafkově životě sehrály, rychle se zorientujete. Celkově balet sklídil u kriti-

ků i obecenstva úspěch.

Na druhou stranu, nový film Franz vzbudil u publika horlivou diskusi a kontroverzi. Film od režisérky Agnieszky Holland je biografií, která působí jako kaleidoskop událostí, vyprávění i záběhů do naší doby. Účinkují v něm herci z různých koutů střední Evropy, kteří hovoří německy a česky. Kromě uceleného děje je film propleten prostřihy do Kafkova muzea a vyprávěním Franzovy sestry. Je plný metafor, zamotaný a zvláštní jako Kafkova mysl.

Způsob vyprávění příběhu je u obou děl velice odlišný, ale kafkovsky ztvárněný. Prostě a jednoduše „kdo neviděl, nepochopí“.

FILM

WESTERN, MUZIKÁL A HOROR V JEDNOM

Sophie Maradová | 1.B

Snímek *Sinners* (2025) natočený režisérem Ryanem Cooglerem se odehrává v americkém městě Clarksdale v Mississippi a sleduje život afroamerické komunity ve 20. století.

Sammie Moor (Miles Caton) je syn kazatele a velmi nadějný zpěvák, který by se chtěl proslavit ve světě blues a uniknout stínu rodného města. Proto neváhá a přijímá nábytku dvojčat Smoka

a Stacka (oba hraje Michael B. Jordan), kteří se vrací z Chicaga s plány na otevření tanečního baru s živou hudbou a blues, kde by se scházela černošská komunita. Nikdo z nich ale netuší, že hudba dokáže vyvolávat duchy minulosti i přítomnosti a že po západu slunce se i ty největší noční můry můžou stát skutečností.

Ze začátku vlastně nevíte, co od filmu očekávat. Nejprve čekáte modernější westernovku, kde půjde spíš o politikaření a o moc, když v tom si najednou začnete říkat, jestli se vážně díváte na *Sinners*, protože muzikálová čísla

a hororové bytosti jste vážně nečekali.

Film by nebyl tak dobrý bez skvělé hudby – kombinuje hned několik žánrů – blues, irskou folklorní hudbu, nebo dokonce i hip hop. Nejlepší na tom je, že ať už se to zdá sebedivnější, opravdu to funguje a donutí vás to s husinou sedět u obrazovek a čekat, co bude dál. Korunku tomu všemu dává herecký výkon Michaela B. Jordana. Myslím si, že film je na dnešní dobu velmi originální a snad se dočkáme minimálně nominací na sošku Oskara za původní píseň nebo původní scénář.

LITERATURA

ONA VÁŽNĚ MĚLA SEDM MANŽELŮ?

Sophie Maradová | 1.B

První věc, která vás napadne, když si přečtete název knihy *Sedm manželů Evelyn Hugo*, bude asi: „Ona vážně měla sedm manželů?“ A já na to můžu říct jenom jednu věc: „Ano měla.“ Ve skutečnosti ale vždy šlo o mnohem víc než jen o manželství.

Příběh začíná, když se filmová legenda stříbrného plátna Evelyn Hugo po více než sedmdesáti letech rozhodne poskytnout exkluzivní rozhovor a odhalit pravdu o své cestě na vrchol. Už od začátku se Evelyn jeví jako velmi chytrá ambiciózní žena, která si razí cestu Hollywoodem a nedívá se při tom nalevo napravo. Nebojí se k tomu využít svůj vzhled nebo kompletně změnit a přizpůsobit svou osobnost a původ.

Knihka vede čtenáře k zamyšlení, jestli herectví a sláva, která se s ním pojí, nevytváří kolem daného člověka vězení, za jehož zdmi se skrývá úplně někdo jiný. Kniha velmi jemně popisuje boje za práva LGBTQ+ komunity s kořeny už v 70. letech 20. století a ukazuje nebezpečí, které mohlo nastat, když chtěl být člověk sám sebou. Od příběhu se nejde odtrhnout a z jeho srdcervoucího rozuzlení zůstanete zírat do zdi.

NO FOMO

Klasická komedie **Lazebník Sevillský** v podání *Městského divadla* měla premiéru 1. 11. – ideální, pokud se chcete zasmát.

Run club od *@sidequesty* probíhá každé pondělí od 17.50. Běhání pro všechny, co si chtějí zaspotovat a poznat nové lidi.

Vladimír Havlík: A(I) Performer je výstava *Moravské galerie*, ve které autor interpretuje svá starší díla pomocí AI. K vidění je do 22.2.

Now You See Me: Now You Don't je dlouho očekávaný třetí díl *Podfukářů*, který má u nás

plánovanou premiéru 14. 11. Těšit se můžeme i na **Ďábel nosí Pradu 2**, který vstoupí do kin 30. 4.

Blešáky a brunch v *@hodnemekde* (kousek od školy) bývají jednou za čas a výtěžek jde na útulek, takže můžete pomoci dobré věci.

ČTYŘI DNY K PRASK- NUTÍ NABITÉ MÓDOU

Markéta Šiblová | 3.A

V září proběhl *Mercedes-Benz Prague Fashion Week*, největší módní událost v Česku. Co nám ukázal? Naději spojenou s nastupující generací. Designéry s potenciálem překročit hranice země. A také připomněl limity domácí módní scény.

V praxi to znamenalo čtyři dny k prasknutí nabitě módou: *MBPFW* přivítal na přehlídkách pro nadcházející sezonu špičku české scény i světová jména, a to v prostorách klubu *SaSaZu* a v dalších zajímavých lokacích.

Samotným zážitkem je již jen příchod do klubu *SaSaZu*. Uvítá vás vonící káva ze stánku *Nespresso*, lesk vystavených luxusních vozů *Mercedes Benz* a člověk se najednou ocitne v centru samotného dění a potkáva osobnosti, které doposud znal jen ze stránek časopisů nebo viděl na internetu či v televizi. Já osobně měla

šťěstí seznámit se s ikonou české módní scény Liběnou Rochovou, která působila velmi uvolněně, přátelsky a inspirativně. Skvělou příležitostí bylo pohovoření s mou oblíbenou modelkou Míou Moore, která zde vystupovala na většině přehlídek a jejíž kariéra přesáhla hranice České republiky a stala se tváří několika světových módních značek. Ačkoliv jsme se viděly poprvé, byla nesmírně milá a otevřená.

Samostatnou kapitolou jsou návštěvníci *MBPFW*. Je dokonalé pozorovat streetstyle příchozích, na kterých je vidět, že přípravy nepodcenili a do svých outfitů obtiskli svoji osobnost, kreativitu a momentální náladu. Najednou jakoby neplatila žádná omezení, pravidla a společenské konvence. Každý se oblékne dle své nálady a k vyjádření sebe sama nepotřebuje slova, promluví totiž svým outfitem. Z *Holešovické tržnice*, kde se celá akce odehrává, se tak na několik dní v roce stává svobodný prostor pro vyjádření kreativity a osobnosti.

Pojďme tedy k jednotlivým přehlídkám... V pátek večer proběhla přehlídka *Harper's Bazaar*, kde představily své kolekce módní návrhářky Valerie Jurčíková a Hana Váltová. Každá z nich pojala svoji přehlídku v jiném duchu, obě dvě byly naprosto fascinující.

Přesně jak *Harper's Bazaar* uvádí: „Hana Váltová píše deník

Móda patří už po staletí k nejvýraznějším oblastem kultury. Následující reportáž přináší to nejzajímavější, co se odehrálo během letošního Fashion Weeku.

utkaný z látek. Některé kolekce fungují jako skicář, jiné jako manifest. Jsou i takové, které připomínají osobní deník. Ve své kolekci *The Dress Diary* zkoumá

oděv jako archiv emocí i identit. Inspirovala se knihou Kate Strasdin, která zachytila deník Anne Sykes z 19. století a vytvořila její imaginární současnou dvojnici. Na mole se objevuje šatník ženy, která propojuje minulost s dneškem. Historické vrstvení a siluety formované spodním prádlem se prolínají s moderní krejčovinou, korzety jsou ručně zpracované podle dobových stříhů a pleteniny evokují krajku. Paleta béžové, černé a bordó podtrhuje eleganci, detaily nesou punc užívání – jako by oděvy měly vlastní život. Protože šaty si pamatují, kdo jsme, odkud přicházíme, i co neseme dál.“

Valérie Jurčíková představila show s detektivním podtextem,

pod názvem 4.0. Na mole se otevírá vlakové kupé, v němž každá silueta může být podezřelá. Ve své kolekci přetavila detektivku Agathy Christie do vizuálního jazyka módy a položila si otázku: co kdyby všechny postavy byly ženy?

Každý model je stopou, fragmentem příběhu, indicií. Kabáty a saka s maskulinní energií připomínají Poirotovu racionalitu, zatímco dlouhé šaty v saténu či s flitry nesou nádech femme fatale. Paleta černé, bílé, bordó a petrolejové vytváří kulisu,

v níž se střetává síla se zranitelností. Jurčíková vypráví detektivku beze slov – skrze střih, texturu a detail. Její Orient expres se odehrává na mole a každá modelka je svědkyní i viníkem.

V sobotu proběhla nejprve přehlídka *UMPRUM* ateliéru módní tvorby s *Technickou univerzitou v Liberci*.

Přehlídka působila jako oslava odvahy, originality a svobody v módě. Atmosféra byla avant-

gardní, provokativní a inspirující, v duchu uměleckého experimentu a extravagance. Diváci mohli cítit, že móda překračuje hranice a stává se manifestem individuality a uměleckého vyjadřování. Z přehlídky vycházel náboj nové generace v módním světě.

O dvě hodiny později následovala přehlídka značky *KALFAR*. Jiří Kalfař, jedno z mála českých jmen, které se prosadilo v zahraničí. Měl přehlídky v New Yorku i Londýně, jeho šaty prošly červeným kobercem v Cannes i Benátkách a objevily se na titulních stranách *Vogue Ukraine*.

Forbes uvádí: „Jiří Kalfař se na Pražský fashion week vrací po pauze. V Praze se cítí volněji než v centrech módy – může si víc hrát s hodbou, světlem i castingem.“ I když poslední roky netvořil nové kolekce, jeho rukopis a předchozí show slibují návrat, který nezapadne.

Zážitek z letošního ročníku předčil očekávání v organizaci, atmosféře i skvělých modelech. Těším se na jarní ročník. 🍌

BÝT SAMA SEBOU

Adéla Bahýľová | sekunda

Adaptace znamená, že se dokážeme přizpůsobit novým situacím, prostředí nebo i sami sobě. Herečka *Millie Bobby Brown* je skvělým příkladem toho, jak někdo dokáže zvládnout náročné změny už v mladém věku, a přitom zůstat silný a sám sebou.

Millie se narodila ve Španělsku britským rodičům, později žila v Anglii, a nakonec se přestěhovala do USA. Takové změny jsou náročné samy o sobě – nové prostředí, jazyk, kultura, kamarádi... Ale Millie to zvládla s odvahou. Už v 11 letech získala roli Eleven v seriálu *Stranger Things*, kde si musela oholit hlavu a ztvárnit psychicky velmi náročnou postavu. Přes svůj věk dokázala být neuvěřitelně silná a profesionální.

Kromě herectví se věnuje i podnikání – má vlastní značku péče o pleť Florence by Mills. Zároveň se aktivně věnuje charitě, kde vyzdvihuje témata jako psychické zdraví nebo práva dětí. A i když zažila nenávisť na internetu nebo tlak médií, nikdy se nezměnila jen proto, aby vyhověla ostatním.

Millie je důkazem, že adaptace neznamená zapomenout na to, kým jsme. Naopak – jde o to najít vlastní cestu, umět si poradit s výzvami a nebát se růst. I v těžkých časech si zachovala sílu a pozitivní přístup. A právě to z ní dělá nejen úspěšnou herečku, ale i opravdový vzor pro mladé lidi po celém světě. 🍌

FOTO | archiv autorky

V PRAZE JE BLAZE ANEB ČTVRŤÁCI SE JELI VZDĚLÁVAT

Vanda Slezáková | 4.B

Pokud jste v jiném ročníku než ve čtvrtém, tak pořádně nastražte oči a pozorně čtěte. Exkurze do Prahy je totiž jedinečnou událostí, jež se odehrává pouze ve 4. ročníku a nám je ctí, že na tyto zážitky můžeme navnadit i ročníky, které tento zážitek teprve čeká.

Exkurze do Prahy je tradičním posledním výletem maturitních ročníků, a ani letos v harmonogramu školního roku nechyběla. Letošní ročník byl ale přece jenom v něčem úplně jiný. Místo původně čtyřčlenného učitelského sboru zůstali jen tři učitelé, a tak patří obrovský obdiv panu profesorovi Gwiždžovi a paním profesorkám Pivodové a Brožové za to, jak to s námi statečně zvládli.

Program v Praze byl různorodý, ale

rodý, ale za zmínku určitě stojí návštěva Poslanecké sněmovny, kde jsme si prohlédli prostory, v nichž v minulosti zazněly jedny z největších politických perliček. Ikonicke bylo i setkání s paní Schillerovou, se kterou naši odvážní studenti museli hodit foto, a tak se nám tento zážitek zapíše na několik let do naší paměti.

Kromě procházky po Praze na nás čekal i kulturní program, a to velice na úrovni. První den jsme se rozešli na představení Šmejdi útočí v divadle NoD. Představení bylo velice působivé jednak díky kouzelnickým prvkům, ale také díky humoru, který

Jednou z nejvýraznějších událostí tohoto školního roku byla kulturní exkurze čtvrtých ročníků do Prahy. Co tam studenti zažili a koho potkali? Dozvíte se na jednom místě!

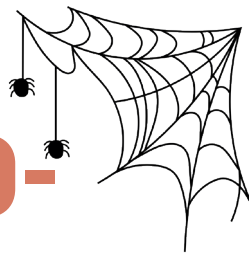
rozesmál celé divadlo. Další večer jsme se ale přesunuli do vybranější společnosti, a to rovnou do Národního divadla, kde jsme jako správní maturanti navštívili představení Hamlet. Někomu se sice tři hodiny zdály jako nekonečný čas, ale věříme, že si i tak spousta diváků z Moravského gymnázia odneslo neskutečný zážitek. Náš výlet byl ukončen v Národním muzeu, kde si každý našel to, co ho zaujalo nejvíce.

Čtvrté ročníky Moravského gymnázia si tak plně užily poslední třídní výlet a už se začínají plně soustředit na maturitu a přijímací zkoušky na vysoké školy. 🍌

FOTO | studenti 4. ročníku

HOA! HOA! HOA! HALLOWEEN NA MO- RAVSKÉM GYMNÁZIU

Strašidla, čarodějky i filmoví hrdinové zaplnili chodby školy! Kostýmový Halloween sklídl velký úspěch – a my víme, kdo získal nejvíc hlasů v soutěži o nejlepší kostým!

Viktorie Fialová | 4.B

Podzim je tu! Hoa, hoa, hoa! A s ním i dušičky, poklidný český svátek, kdy si srdečně připomínáme naše zesnulé blízké a pálíme na jejich počest svíčky. V dnešní době se s tímto obdobím ovšem pojí i mezinárodní pojetí tohoto svátku, a to převlékání se za ty nejvíc hrůzostrašné bytosti nebo nejznámější osobnosti naší historie – zkrátka a dobře HALLOWEEN!

Ani naši studenti a profesori se letos neostýchali a 3. listopadu

o první místo postaral pan profesor Bobek v převleku **mocné čarodějnice** (dokonce si oblékl i punčochy!).

Vítězové byli oceněni drobnou odměnou a stejně jako zbytek školy si jistě tento strašidelný den plný hrůzy maximálně užili. Další halloween je tu cobydup, tak raději začněte hned vymýšlet kostýmy, ať vás čas nestraší!

do školy nakráčeli v těch nejrozmanitějších maskách – od dinosaurů, pirátů, pohádkových princezen až po filmové postavy, jako třeba Wednesday nebo Luka Skywalker.

V celoškolní anketě následně studentstvo za nej kreativnější převleky zvolilo **Waltera Whitea** z Breaking Bad v podání Vele-na Cagaše ze sekundy za nižší gymnázium, **dinosaury** Jáchyma Andréska z 1.A za vyšší gymnázium a z našich profesorů se

HLAVOLAM NAKONEC

V nové rubrice Rébusy a hlavolamy na vás čekají úkoly, které roztočí vaše mozkové závitky na plné obrátky! Pro čtenáře je připravil milovník záhad a rébusů, pan profesor Pulkrábek. Pozor – dávkujte opatrně, hrozí přehřátí!

Jan Pulkrábek

1. Doplňte do každého řádku vždy tři stejná písmena tak, aby vznikla podstatná jména v prvním pádě jednotného čísla.

- a. SK _____, CH _____, SOU _____
- b. PRA _____, _____ YV, S _____ T
- c. PO _____ CH, _____ T, S _____ V
- d. _____ GA, VE _____, MOU _____
- e. _____ CHOTA, _____ PÁK, _____ K
- f. _____ N, _____ Č, S _____ ČKO
- g. _____ KA, K _____ ZEK, _____ ŽE
- h. F _____, M _____, D _____
- i. PRO _____, _____ ÍK, VÝ _____
- j. _____ INA, P _____, K _____ BA
- k. _____ ÍZE, LU _____, _____ TLE
- l. N _____, H _____, P _____ DA
- m. _____ H, _____ K, Ú _____ Ť
- n. VLÁ _____, _____ ERA, PÍ _____
- o. _____ A, _____, _____ T
- p. _____ ATEL, _____, DŮ _____
- q. S _____ L, O _____ R, _____ R
- r. K _____ Ř, _____ D, T _____ RNA
- s. _____ Ž, LU _____, _____ ÁŽ
- t. Ú _____, DŮ _____ A, PO _____ A
- u. HRÁ _____, _____, PRÁ _____
- v. L _____ O, BR _____ A, B _____ A

- w. _____ CH, HRO _____ ČKA, ZI _____ CE
- x. O _____ Ž, JE _____ TA, HO _____ ST
- y. KA _____, K _____, _____ A
- z. R _____ Ž, _____ N, D _____ DA
- aa. PO _____ L, _____ P, O _____ N
- ab. _____ T, _____ B, PO _____ MA

2. Vyřešte přesmyčky.

- a. NITKA DŘE VÍC
- b. OSM TRAVIN
- c. KOSTRA TRATI
- d. LODNÍK MIREK
- e. NÁZOR NA KREV
- f. HOST NESL MLOKY
- g. UŠILA PĚT OK
- h. STOKRÁT ZA KROK

3. Znáte české názvy těchto německých a rakouských měst?

Aachen, Bautzen, Cottbus, Dresden, Görlitz, Herrnhut, Klagenfurt, Köln, Konstanz, Leipzig, Linz, Mainz, Meißen, München, Nürnberg, Passau, Plauen, Regensburg, Schweinfurt, Schwerin, Speyer, Weimar, Weitra, Zittau, Zwickau

Réšení:

1. a. lad, b. por, c. pla, d. dro, e. hlu, f. klí, g. lou, h. rak, i. voz, j. lat, k. pen, l. ora, m. vra, n. sek, o. kos, p. kaz, q. tvo, r. ova, s. str, t. vě, u. šek, v. ank, w. mni, x. dno, y. ras, z. obo, aa. ste, ab. bro
2. a. kadeřnictví, b. marnivost, c. traktovista, d. kormidelník, e. konzervárna, f. lehkomyšlnost, g. koupaliště, h. krátkozrakost
3. Cáchy, Budyně, Chotěbuz, Drážďany, Zhořelec, Ochranov, Celovec, Kolín, Kostnice, Lipsko, Linec, Mohuň, Míšeň, Minichov, Norimberk, Pasov, Plavno, Řezno, Svinihrad, Zvěřín, Špýr, Vymar, Vitoraz, Zittava, Světlá, Cvikov